

Chương 08

Thiếu Hiệp Hành

B

ốn gã cầm roi còn lại đồng loạt xuất roi đánh thẳng đến Lâm Tứ. Một chọi với bốn phàm thì phải tránh né, nhưng Lâm Tứ lại chẳng tránh mà dùng luôn ngọn roi trong tay mình, tạo ra những vòng tròn vùn vụt thoáng cái đã quấn chặt lấy bốn sợi roi của bốn gã thuộc hạ Âu Trường Thanh. Y giật roi về phía mình.

Bốn gã kia trụ bộ, cố giật lại. Lâm Tứ ghìm roi chọi với bốn người. Tất nhiên thấy Lâm Tứ chỉ có một mình, đây tới bốn thì bốn gã kia cầm chắc phần thắng phải về họ. Bốn người đó ra sức cố kéo Lâm Tứ về phía mình. Họ dồn nội lực đến độ mặt đỏ như gấc nhưng chẳng làm cho Lâm Tứ nhích động. Bất thành linh Lâm Tứ buông luôn ngọn roi da của mình, ngay lập tức bốn gã thuộc hạ của Âu Trường Thanh lỗ đà, lăn long lóc theo những bậc tam cấp xuống chân núi Linh Phong Sơn.

Âu Trường Thanh giờ đã biết ra đối phương của mình không tầm thường, lăm la lăm lét nói:

- Người tục danh là gì?
- Vô danh tiểu tử Lâm Tứ.
- Bốn trại chủ sẽ gặp lại người.

Gã quay lại chiếc kiệu hoa, lúng túng nói:

- Đại tiểu thư...

Rèm kiệu vén lên. Từ trong kiệu bước xuống một vị tiểu thư mặt hoa da phấn, vận xiêm y lộng lẫy với những hàng ngọc trai lóng lánh đính trên ngực áo.

Nàng chỉ trạc gần tam tuần, nhưng nét hoa vẫn toát ra vẻ kiêu xa đài các và ướt tình. Vừa bước xuống kiệu hoa mà mùi xạ hương từ cơ thể nàng phả ra đã lan tỏa khắp một phạm vi trên mười trượng, xộc thẳng đến mũi Lâm Tứ.

Bách Hoa Trang chủ Tôn Chí Hào ho sặc một tiếng. Lão vốn là chủ nhân của một khu rừng hoa với đủ mùi xạ hương, nhưng vẫn nhạy mũi chứng tỏ mùi xạ hương kia khiến cho lão phải dị ứng. Chuyện cũng lạ, chủ nhân của Bách Hoa Trang mà lại dị ứng với hương thơm, đúng là lạ lùng rồi.

Nàng di chuyển gót sen như thể một vũ công đang nhún nhảy uốn éo với chiếc tiểu yêu gợi cảm thon nhỏ, tiến thẳng đến trước mặt Lâm Tứ. Khi nàng dừng bước thì Bách Hoa Trang chủ phải dùng đến khăn tay của Nguyệt Dao đưa lên mũi để lấp đi mùi xạ hương nồng nặc.

Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Công tử đây hẳn không biết kiểu hoa của Kim Lăng phủ đại tiểu thư Công Tôn Thúy Hà?

Lâm Tứ nhìn vị đại tiểu thư Kim Lăng phủ, thờ ơ nói:

- Kiểu hoa nào thì cũng là kiểu làm sao tại hạ nhận biết kiểu hoa của đại tiểu thư Kim Lăng phủ Công Tôn Thúy Hà. Nếu như đại tiểu thư muốn cho tại hạ biết thì chỉ ít cũng phải giương cờ võ trống vừa đi vừa xuống.

Gã rút một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, hét lên:

- Đây là kiểu hoa của Kim Lăng phủ đại tiểu thư Công Tôn Thúy Hà.

Mặt hoa của Công Tôn Thúy Hà đỏ bừng vì thẹn. Nàng không ngờ Lâm Tứ lại có cách đối đáp thô thiển như vậy. Quá thẹn, Thúy Hà dậm ra giận. Giận quá nàng không dần được liền vùng tay tát thẳng vào mặt Lâm Tứ.

Lâm Tứ nhanh hơn Công Tôn Thúy Hà, chớp động hữu thủ đã bắt được hổ khẩu ngọc thủ của nàng. Y nhìn thẳng vào mắt Thúy Hà nghiêm giọng lạnh lùng nói:

- Tại hạ không phải là kẻ hầu người ở của tiểu thư đâu nhé.

Lâm Tứ vừa nói vừa giật mạnh tay nàng xuống. Gã khe khẽ nói tiếp:

- Nếu tiểu thư muốn lên Linh Phong Sơn cầu khẩn mà không muốn hòa chung với mọi người thì về báo với Kim Lăng phủ bỏ ngân lượng ra làm riêng cho tiểu thư một con đường.

Bá tánh hành hương nghe Lâm Tứ nói, phấn khích reo hò:

- Đúng rồi... đúng rồi...

Bách Hoa Trang chủ khoát tay ra hiệu cho mọi người im lặng.

Lão ôm quyền xá Công Tôn Thúy Hà:

- Đại tiểu thư... Lão phu quả không biết kiểu hoa kia là của đại tiểu thư nên lỡ mạo phạm, mong tiểu thư thứ lỗi cho. Tiểu thư đã có lòng thành đến Linh Phong Sơn cầu Tiên Thiên, lão phu xin được nhường đường cho tiểu thư.

Công Tôn Thúy Hà lườm Bách Hoa Trang chủ. Nàng hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Bốn tiểu thư không cần lão nương. Nhưng sẽ có ngày đại tiểu thư bắt lão và công tử đây phải trả lại cái nhục này.

Nàng nói dứt câu quay trở lại kiệu, vừa buông rèm phủ xuống, vừa hạ lệnh:

- Quay về thôi.

Bách Hoa Trang chủ Tôn Chí Hào nhìn theo cổ kiệu buông tiếng thở dài.

Lâm Tứ nhìn sang Bách Hoa Trang chủ:

- Bá bá lo lắng à?

Bách Hoa Trang chủ khẽ gật đầu từ tốn nói:

- Lão phu và Dao nhi vốn sống thanh đạm nơi Bách Hoa Trang không muốn vướng bận thị phi. Không biết lần này có bị vướng bận bởi chuyện thị phi này không nữa?

- Tiên bối yên tâm. Chẳng có ai làm phiền đến bá bá đâu.

- Lão phu mong như vậy.

Lão nói xong mới sực nhớ, liền ôm quyền xá Lâm Tứ:

- Nếu không có Lâm công tử ra tay nghĩa hiệp, lão phu và Dao nhi không biết vị đại tiểu thư kia còn bức nhục đến mức nào nữa. Lão phu vô cùng cảm kích hành động trượng nghĩa của công tử.

Lâm Tứ bối rối nói:

- Ấy... Sao bá bá đa lễ cầu kỳ như vậy... Có lẽ đây là Tiên Thiên muốn Lâm Tứ phải tỏ lòng để được kết thân với bá bá và tiểu thư.

- À... Lão phu quên mất điều đó. Nhân tiện đây, lão phu mời Lâm công tử dùng với lão phu chén rượu nhạt, gọi là chút giao tình trong buổi đầu tương hội.

Lâm Tứ ôm quyền:

- Cung kính không bằng tuân mệnh.

Bách Hoa Trang chủ cười lên khanh khách. Lão vừa cười vừa nói:

- Khí khái... rất khí khái. Lão phu chưa từng gặp một người nào có cá tính khí khái, đỉnh thiên lập địa như vậy.

Bách Hoa Trang chủ ôm quyền:

- Lão phu vô cùng bội phục... cảm kích nữa.

Lâm Tứ ôm quyền đáp lễ:

- Tiên bối quá khen... Đây chẳng qua là cái duyên của văn bối với tiên bối mà thôi. Chỉ sợ sau này tiên bối sẽ thất vọng về Lâm Tứ đấy.

Bách Hoa Trang chủ khoát tay lắc đầu:

- Không đâu... Lão phu biết nhìn người... Lão phu đoán chắc ra lão sẽ không thất vọng về công tử đâu.

- Nếu tiên bối không thất vọng thì Lâm Tứ nhứt định sẽ không để cho tiên bối phải thất vọng.

Bách Hoa Trang chủ khách sáo nói:

- Nào... tiểu bằng hữu... chúng ta đi nào.

Hai người sánh bước xuống những bậc tam cấp bằng đá. Mọi khách hành hương đều hướng mắt nhìn theo họ. Trong ánh mắt của những người đó đều biểu lộ sự khâm phục và kính mến Bách Hoa Trang chủ và Lâm Tứ. Làm sao họ không khâm phục vì hành động của hai người. Chí ít thì họ cũng biết được rằng, hai người kia đã cứu mạng họ trong một khoảnh khắc mà họ phải chịu sự bức nhục của đại tiểu thư Công Tôn Thúy Hà.

Nguyệt Dao nổi bước theo sau Bách Hoa Trang chủ. Nàng tuyệt nhiên không mở miệng vì sợ sẽ làm phiền đến sự hội ngộ của một con người cao niên và một kẻ hậu sinh.

Như thể quên rằng Nguyệt Dao đang rảo bước phía sau mình, Bách Hoa Trang chủ quay sang Lâm Tứ nói:

- Lâm công tử có tin vào sự linh ứng của Tiên Thiên không?

Lâm Tứ nhún vai... Y dừng bước đưa tay ngắt lấy một cánh hoa ven con đường. Vừa cầm cánh hoa, Lâm Tứ vừa nói:

- Tất cả mọi sự linh thiêng đều do con người mà ra.

Bách Hoa Trang chủ nhìn sang Lâm Tứ:

- Sao công tử lại nói như vậy? Đấng linh thiêng là đấng linh thiêng. Còn con người là con người. Cố gì con người lại có thể thay thế linh thiêng được?

- Lâm Tứ nói tất nhiên phải có cái lý của nó.

Bách Hoa Trang chủ mỉm cười:

- Lão phu muốn nghe cái lý của công tử.

Hai người nói đến đây thì bước đến chân núi. Bách Hoa Trang chủ chỉ một gian thảo xá dựng cách đường lên Phong Linh Sơn khoảng hai mươi trượng.

- Lâm công tử... Đàng kia hẳn phải là một tửu điểm bình dị. Lão phu và công tử có thể đến đó giao tửu vài cân.

Lâm Tứ gật đầu:

- Được!

Hai người thả bước song hành đến gian thảo điểm. Bách Hoa Trang chủ nhìn Lâm Tứ hỏi:

- Lâm công tử hẳn không quen dùng những thứ rượu bình dị này?

Lâm Tứ khoát tay:

- Bá bá nói vậy rất oan cho Lâm Tứ... Văn bồi là một lãng tử du thủ, du thực. Rày đây mai đó, chẳng có một chỗ nương thân, nên bất cứ nơi đâu cũng là nhà, bất cứ chỗ nào cũng có thể tá túc, tất nhiên sẽ không phân biệt đâu là cao, đâu là hèn.

- Hay lắm... Như vậy mới là nam tử hán.

Gã tiểu nhị bưng ra bầu rượu bốn cân cùng một đĩa đậu phụ.

Bách Hoa Trang chủ nói:

- Lão phu sống đạm bạc quen rồi.

- Tại hạ cũng thích sống cuộc sống đạm bạc.

Nguyệt Dao bưng bầu rượu chuốc vào chén hai người. Bách Hoa Trang chủ bưng chén rượu:

- Lão phu mời tiểu huynh đệ.

- Mời bá bá.

Hai người uống cạn chén rượu. Vừa đặt chén xuống bàn, Bách Hoa Trang chủ nói:

- Công tử có thể cho lão phu đây tiếp nhận cái lý của công tử không?

Lâm Tứ mỉm cười:

- Chỉ sợ nói ra lại làm bẩn tai bá bá.

- Không không... Đã muốn nghe thì sao lại sợ chứ?

Lão mỉm cười khích lệ Lâm Tứ.

Lâm Tứ suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Lâm Tứ nói tất cả sự linh thiêng đều do con người tạo ra mà thôi. Vì những người trên cõi linh thiêng cũng đều có cội nguồn từ cõi nhân thế này. Tất nhiên chính cội nguồn đó mà họ cũng có cái đúng hoặc sai cũng như những kẻ dưới trần gian.

Bách Hoa Trang chủ khẽ gật đầu:

- Cũng có lý, nhưng một khi đã đến cõi Tiên Thiên thì hẳn người đó đã thoát khỏi sự phàm tục.

- Chưa chắc đâu... Bất cứ ở cảnh giới nào cũng có điều sai trái của nó cả. Rất tiếc Lâm Tứ không lên được cảnh giới Tiên Thiên mà mọi người đang sùng bái. Nếu có thể lên được thì hẳn sẽ tìm ra cái chỗ không hay của cảnh giới đó.

- Dù sao Tiên Thiên cũng được mọi người gởi lòng tin. Phàm được bá tánh gởi lòng tin thì Tiên Thiên không phải tầm thường.

Lâm Tứ cười mỉm. Y bưng chén rượu đầy:

- Điều này thì Lâm Tứ phải đồng ý với bá bá rồi. Mời bá bá.

- Mời công tử.

Hai người cùng uống cạn số rượu được chuốc ra chén.

Bách Hoa Trang chủ hỏi:

- Hình như Lâm công tử không tin nhưng sao lại đến Linh Phong Sơn.

- À... Chuyện này thì Lâm Tứ phải nói rằng, đến Linh Phong Sơn để xem bá tánh sùng bái Tiên Thiên đến cỡ nào thôi.

- Chỉ có thế thôi?

Lâm Tứ gật đầu.

Bách Hoa Trang chủ hỏi tiếp:

- Thế Lâm công tử đã khấn nguyện gì gởi Tiên Thiên?

Lâm Tứ bật cười. Y nhỏ giọng nói:

- Bá bá nghĩ xem Lâm Tứ gởi khấn nguyện gì đến Tiên Thiên?

Bách Hoa Trang chủ mỉm cười, nhìn Lâm Tứ:

- Lão phu đoán không lầm thì công tử chẳng gởi gì cả.

- Nghĩa là sao?

- Tắm hồng điều, công tử gửi đến Tiên Thiên chỉ tắm giấy chẳng có lấy nửa bút tự.

Lâm Tứ reo lên:

- Bá bá còn hơn cả Tiên Thiên nữa. Nếu Lâm Tứ phục Tiên Thiên thì trước tiên phải kính phục bá bá trước.

Bách Hoa Trang chủ khoát tay:

- Lão phu chỉ đoán mò thôi.

- Thế bá bá có thể cho Lâm Tứ biết ý của Lâm Tứ là gì không?

Bách Hoa Trang chủ từ từ đứng lên:

- Công tử muốn hỏi lão phu về ý nghĩa của tờ giấy hồng điều công tử gửi đến Tiên Thiên?

- Dạ đúng. Ý của tờ giấy hồng điều đó.

Khẽ gật đầu, Bách Hoa Trang chủ trầm giọng nói:

- Đối với Lâm công tử, trên đời này chẳng có gì cả.

Lâm Tứ ôm quyền:

- Lâm Tứ phải bái phục tôn giá.

- Đa tạ công tử... Lão phu giờ có chuyện phải đi... Nếu có dịp lão phu xin cung thỉnh Lâm công tử đến Bách Hoa Trang của lão phu.

- Lâm Tứ nhứt định sẽ đến viếng lão bá bá và tiểu thư đây.

Khẽ gật đầu, Bách Hoa Trang chủ ôm quyền:

- Cáo từ.

Bách Hoa Trang chủ và Nguyệt Dao rảo bước bỏ đi về phía cỗ xe song mã. Khi cỗ xe kia đã mất hút rồi mà Lâm Tứ vẫn dõi mắt nhìn theo.

Rời Linh Phong Sơn, Bách Hoa Trang chủ cầm cương ngựa, cho đôi tuần mã phi nước kiệu, chậm rãi trên quang lộ. Lão quay sang hỏi Nguyệt Dao:

- Dao nhi... Con nghĩ thế nào về Lâm công tử?

- Con cũng không biết.

- Theo gia gia, y có cái nhìn tinh tường. Một người có nhãn quan sắc như vậy thì không thể tầm thường được. May mắn là Lâm công tử cũng là người trượng nghĩa, anh hùng hào kiệt. Nếu như y là một ác nhân thì chắc chắn sẽ tạo nhiều kiếp họa cho bá tánh.

Nàng im lặng nghe Bách Hoa Trang chủ bình luận về Lâm Tứ mà liên tưởng đến y. Trong lòng nàng cũng trào dâng sự cảm mến đối với Lâm Tứ.

Nguyệt Dao buột miệng hỏi:

- Gia gia... Vậy Lâm Tứ có thể đến Bách Hoa Trang của chúng ta không?

Bách Hoa Trang chủ vuốt râu nói:

- Theo suy đoán của gia gia, có thể y sẽ đến Bách Hoa Trang đó.

- Gia gia thích Lâm công tử đến không?

- Gia gia cũng không biết. Nhưng nếu Lâm công tử đến Bách Hoa Trang bằng thiện ý thì chúng ta sẽ tiếp đón y bằng hảo tửu. Ngược lại Bách Hoa Trang sẽ đóng cửa không cho gã vào.

- Nhưng nếu y cứ xông vào thì làm sao...? Gia gia...

Bách Hoa Trang chủ nhìn sang Nguyệt Dao, lắc đầu nói:

- Dao nhi đừng xem thường gia gia quá đấy nhé. Mặc dù không có võ công như Lâm công tử nhưng gia gia vẫn có cách khóa y lại đấy.

Nụ cười mỉm nở trên hai cánh môi xinh xắn của Nguyệt Dao:

- Gia gia khóa Lâm công tử bằng cách nào?

- Trận pháp.

- Trận pháp là gì?

- À Dao nhi không biết đâu... Rồi đây gia gia sẽ truyền thụ cho con. Gia gia chỉ có thể nói với Dao nhi, sự biến hóa của trận pháp căn cứ trên Ngũ Hành, gồm Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ mà cội nguồn là Âm Dương sinh hợp và sinh khắc

Nguyệt Dao nheo mày, nhăn mặt:

- Con chẳng thể nào hiểu được trận pháp của gia gia.

Bách Hoa Trang chủ bật tiếng cười dòn dã. Lão vừa cười vừa nói:

- Thấm thấu trận pháp ban đầu chẳng khác nào bước vào rừng rậm, chẳng thể nào biết được đâu là đường, đâu là hướng, nhưng một khi khai nhãn thông tuệ thì Dao nhi sẽ thấy trận pháp cũng chẳng có gì rối rắm cả.

- Gia gia dạy cho Dao nhi nhé.

Bách Hoa Trang chủ gật đầu:

- Tất nhiên gia gia sẽ dạy cho Dao nhi.

Chợt có tiếng ngựa hí vang phía trước. Rồi một kỵ sĩ xuất hiện. Người đó đi thẳng đến trước chận đầu ngựa cổ xe của Bách Hoa Trang chủ và Nguyệt Dao. Thấy kẻ lạ ngang nhiên chận đầu ngựa của mình, Nguyệt Dao không khỏi hồi hộp. Nàng sợ Kim Lăng phủ đại tiểu thư Công Tôn Thúy Hà cho người đến báo oán, mà lúc này thì chỉ có nàng và Bách Hoa Trang chủ. Cả hai lại là những người chẳng hề có võ công.

Người kia xuống ngựa ôm quyền nói:

- Xin lão tiên sinh và quý tiểu thư dừng bước.

Nghe người nọ cất giọng ôn nhu, Nguyệt Dao mới thở phào nhẹ nhõm. Bách Hoa Trang chủ cùng với Nguyệt Dao bước xuống cổ xe. Hai người tiến đến trước mặt gã kỵ sĩ kia. Bách Hoa Trang chủ nói:

- Các hạ có điều chi muốn chỉ giáo lão phu và Nguyệt Dao?

Y nhìn Bách Hoa Trang chủ và Nguyệt Dao rồi nghiêm giọng nói:

- Đúng giờ Ngọ đêm nay, tiểu thư hãy đến ngôi Thần miếu tọa lạc dưới gốc cây đại thụ phía đông trấn Hàm Đan để được nghe những phán quyết của Tiên Thiên.

Nguyệt Dao nhìn sang Bách Hoa Trang chủ rồi quay lại gã kỵ sĩ:

- Nguyệt Dao đi cùng với gia gia đến có được không?

- Đây là sự thỉnh nguyện của tiểu thư nên chỉ có tiểu thư đến thôi. Tiểu thư phải đặt lòng tin vào Tiên Thiên. Nếu như không có lòng tin thì đừng viết khẩn nguyện của mình.

Nguyệt Dao lưỡng lự nhìn sang Bách Hoa Trang chủ.

Bách Hoa Trang chủ vuốt râu, xem chừng lão suy nghĩ rất căng rồi mới nói:

- Túc hạ có thể cho lão phu bàn thảo với Dao nhi. Nếu cần thì chắc chắn Dao nhi sẽ đến.

- Tại hạ cáo từ.

Y lên ngựa, ra roi chẳng mấy chốc mất hút.

Quay trở lại ghế xà ích. Bách Hoa Trang chủ giật dây cương cho đôi tuần mã tiếp tục rảo bước. Lão buông một tiếng thở dài quay sang Nguyệt Dao:

- Dao nhi có lòng tin vào Tiên Thiên không?

- Con tin... Nhưng không có gia gia thì Dao nhi sẽ không đến cổ miếu thần gì đó đâu.

- Người ta chỉ muốn một mình Dao nhi đến thôi.

- Một mình Dao nhi thì Dao nhi không đến đâu.

- Dao nhi sợ gì?

- Dao nhi sợ họ là những người xấu như Huyện lệnh Trang Đoài hay Bành công tử.

- Đã tin sao còn nghĩ người ta xấu chứ? Nếu con tin thì tất nhiên Tiên Thiên sẽ phò độ Dao nhi. Còn không tin thì con hãy quên đi lời khấn nguyện của mình. Nếu như gã kỵ sĩ kia là người xấu, thì chắc chắn hắn sẽ bị Tiên Thiên trừng phạt. Gia gia tin như vậy.

- Vậy Dao nhi phải đến đó một mình.

Bách Hoa Trang chủ khẽ gật đầu:

- Tất cả đều tùy thuộc vào lòng thành của Dao nhi mà thôi.

- o O o -

Mặc dù lòng tin nơi Tiên Thiên, nhưng Nguyệt Dao vẫn không khỏi hồi hộp, lo âu khi đặt chân lên những bậc tam cấp bước vào tòa cổ miếu hoang vắng. Tim nàng đập như trống trận mà muốn trấn tĩnh cũng không sao trấn tĩnh được.

Nàng từ từ đẩy cửa cổ miếu bước vào. Trong tòa cổ miếu chỉ có một ngọn bạch lạp leo lét. Khi Nguyệt Dao đẩy cửa thì gió bên ngoài thổi vào, tạo ra một không gian lập lờ thật rùng rợn. Nguyệt Dao chỉ muốn quay bước trở ra.

Nhưng rồi Nguyệt Dao cũng trấn tĩnh được tâm định, chậm rãi bước về phía bệ thờ. Trên kệ thờ là tấm giấy hồng điều mà nàng đã ghi lưu bút tại Linh Phong Sơn.

Nàng còn đang ngạc nhiên vì tấm giấy hồng điều bút tự của mình, thì một giọng nói trầm trầm cất lên. Giọng nói này như thể từ trên trời vọng xuống khiến cho Nguyệt Dao không thể biết nó phát ra từ hướng nào.

- Dao tiểu thư tin vào Tiên Thiên thì hãy quỳ xuống, hướng lòng thành đến cõi hư vô.

Nguyệt Dao nghe phán lệnh này, liền quỳ xuống trước bệ thờ Thần Hoàng:

- Nguyệt Dao thành kính tin vào Tiên Thiên.

- Cô nương đã tin vào Tiên Thiên thì Tiên Thiên sẽ phò độ cho khẩn nguyện của tiểu thư, nhưng để được phò độ, tiểu thư phải tuân theo những điều kiện của Tiên Thiên.

- Nguyệt Dao xin được nghe những điều kiện của Tiên Thiên.

- Phàm những người như tiểu thư thì không thể lấy sức mà trả hận, càng không thể tạo lập kỳ tích giúp cho bá tánh tại Vĩnh Xương, nhưng lòng thành của tiểu thư đã được Tiên Thiên minh giám, chấp nhận giúp tiểu thư hoàn thành tâm nguyện.

Nguyệt Dao sụp lạy:

- Nguyệt Dao đa tạ Tiên Thiên.

- Đừng đa tạ sớm như vậy. Tiểu thư không có sức thì có ngân lượng. Ngân lượng đó chính là biểu hiện lòng thành khẩn của tiểu thư với Tiên Thiên. Để hoàn thành khẩn nguyện của tiểu thư, tiểu thư phải mất năm mươi lạng vàng ròng, được chia ra như sau. Lần đầu tiểu thư phải giao năm lạng, sau khi Tiên Thiên phát lệnh thành toàn khẩn nguyện, tiểu thư phải giao nốt ba mươi lạng. Sau khi khẩn nguyện đã chu toàn thì tất cả ngân lượng phải giao đủ.

Nguyệt Dao rùng mình. Nàng buông tiếng thở dài:

- Thảo nữ không thể có số ngân lượng to lớn như vậy.

- Bách Hoa Trang chủ là một đại phú không có được số ngân lượng đó cho tiểu thư sao?

- Nguyệt Dao không bao giờ có ý lấy ngân lượng của gia gia chu toàn ước nguyện của riêng mình.

- Không có ngân lượng thì tự tiểu thư phải xoay xở lấy vậy. Tất cả những điều kiện đã được đặt ra... Tiểu thư muốn hoàn thành khẩn nguyện thì phải đổ mồ

hôi. Tiểu thư nên nhớ, tất cả mơ ước đều được định giá, mà kẻ muốn chu toàn ước mơ phải trả giá. Bốn sự đã hết lời tiểu thư tự quyết.

Nguyệt Dao vội vã nói:

- Bốn sứ Tiên Thiên... Thế Nguyệt Dao sẽ giao ngân lượng ở đâu cho người?
- Khi nào có ngân lượng tức khắc sẽ có người đến lấy.

Lời nói của vị bốn sứ vừa dứt thì ngọn bạch lập duy nhất trong ngôi cổ miếu cũng phụt tắt. Bóng tối dày đặc phủ trùm lên Nguyệt Dao. Một mình trong bóng tối như hũ nút đỏ, Nguyệt Dao run rẩy, sợ hãi, tứ chi bủn rủn, thậm chí nghe cả tiếng tim đập thành thịch trong lồng ngực chẳng khác gì tiếng trống xung trận.

Nguyệt Dao buột miệng nói:

- Bốn sứ... Người còn ở đây không...? Người còn ở đây không?

Đáp lại sự sợ hãi và câu hỏi của nàng chỉ có sự im lặng nặng nề và không gian tối đen đầy chất huyền bí và khủng bố. Nguyệt Dao lần từng bước ra cửa. Nàng thở phào khi ra khỏi ngôi cổ miếu Thần Hoàng. Nhưng lại sức nghĩ đến điều kiện mà bốn sứ giả Tiên Thiên đặt ra, Nguyệt Dao không khỏi thấy ngao ngán.

Nàng nghĩ thầm:

"Làm thế nào Nguyệt Dao có được số ngân lượng lớn như vậy?"

- o O o -

Cái chết của Giang Nam Nhất Hiệp Doãn Triều Luân làm chấn động giới võ lâm giang hồ. Trên võ lâm ai mà không biết Giang Nam Nhất Hiệp chứ, y vang danh thiên hạ vì võ công tuyệt thế mà nay lại bị bêu đầu treo trước cổng trấn Giang Nam với bản cáo trạng của Án Sát Thần Chủ. Từ cái chết của Giang Nam Nhất Hiệp mà bất cứ người nào cũng đều muốn biết Án Sát Thần Chủ. Nhưng Án Sát Thần Chủ chỉ có tên mà chẳng có bóng có hình. Chính vì điều đó khiến cho cả võ lâm phải nghi ngờ lẫn nhau. Bởi vì bất cứ người nào cũng có thể là Án Sát Thần Chủ. Câu chuyện về cái chết của Giang Nam Nhất Hiệp cứ lan mãi trong giới võ lâm giang hồ, để rồi trở thành câu chuyện trên đầu môi chót lưỡi cho mọi người bàn thảo, bất cứ ở đâu, bất cứ lúc nào, họ cũng đều bàn tán về Án Sát Thần Chủ. Nhứt là tại Giang Nam trấn.

Lâm Tứ vừa bước vào khách điểm khi bên ngoài mưa rơi tầm tã. Chẳng biết y có ý gì khác thường mà tất cả mọi khách quan trong khách điểm bất giác đều dồn mắt nhìn y.

Lâm Tứ phủi những hạt sương nước đọng trên bờ vai mình. Khi y phủi xong nhìn lại mới nhận biết những người kia đang chú nhãn nhìn mình.

Chỉ chạm vào ánh mắt của những người đó thôi, Lâm Tứ đủ biết họ đang nghĩ gì. Y tạo một nụ cười giả lả trên hai cánh môi mỏng, tiềm ẩn cái duyên thu hút nữ nhân, rồi khoát tay nói:

- Hê... Các vị ở đây đừng nhìn Lâm thiếu gia bằng ánh mắt hoài nghi như thế chứ. Lâm Tứ thiếu gia chẳng phải là Án Sát Thần Chủ đâu.

Y nói dứt câu nhưng những ánh mắt kia vẫn cứ chăm chăm nhìn Lâm Tứ. Thấy mọi người không hề thay đổi, Lâm Tứ lắc đầu rồi bất thành linh thét lên:

- A...

Tiếng thét của gã khiến khách quan trong tòa khách điểm Nhứt Dạ phải giật mình. Mọi người bỏ đứng lên. Thậm chí có kẻ nhanh chân chạy ra cửa.

Lâm Tứ bật cười nói:

- Tại hạ thét cho đỡ lạnh đấy thôi... Chư vị huynh đệ đừng sợ. Nhưng tại hạ nói trước là không thích những ánh mắt soi mói của các vị. Đừng nghĩ Lâm Tứ là Án Sát Thần Chủ.

Mọi người có mặt tại tòa khách điểm Nhứt Dạ từ từ ngồi xuống. Lâm Tứ tiến đến góc đại sảnh. Y kéo ghế ngồi xuống rồi gọi gã điểm chủ. Gã điểm chủ có bộ tạng gầy gò bước ra. Y khúm núm nói:

- Công tử dùng chi?

Nhìn gã điểm chủ, Lâm Tứ hóm hỉnh nói:

- Một vò rượu Trạng Nguyên Hồng đúng năm cân và một tô mì thật nóng.

- Dạ... Tiểu nhân xin hầu phục ngay.

Gã lui bước, thì Lâm Tứ tiếp tục phủi lớp bụi nước đọng trên áo dạ hành của mình. Y khoanh tay lên bàn hướng mắt nhìn ra cửa như thể muốn ngắm những sợi tơ nước óng ánh đang trút xuống.

Gã điểm chủ bưng tô mì cùng bầu rượu dọn ra bàn. Y toan lui bước thì Lâm Tứ gọi giật lại:

- Điểm chủ... Có gì khi tại hạ vừa bước vào khách điểm của điểm chủ lại bị chư vị huynh đệ ở trấn Tứ Xuyên này soi mói như vậy?

Gã điểm chủ bối rối nói:

- Công tử hân đã biết về cái chết của Giang Nam Nhất Hiệp Doãn Triều Luân.

Lâm Tứ gật đầu:

- Biết... và thậm chí biết rất rành nữa. Thậm chí còn biết cả Doãn đại hiệp bị mất đứt chiếc lưỡi kia.

- Doãn đại hiệp chết bởi Án Sát Thần Chủ... Công tử hân cũng biết?

- Điều đó thì ai cũng nghe mà. Thậm chí Án Sát Thần Chủ còn để bút tích thừa nhận hành động của mình. Nhưng đó là chuyện chết chóc của Giang Nam Nhất Hiệp Doãn Triều Luân, đâu có liên can gì đến tại hạ mà mọi người nhìn tại hạ chằm chằm như vậy chứ?

- Dạ... Tiểu nhân cũng không biết, nhưng bất cứ ai lạ mặt đến Tứ Xuyên này đều bị nhìn như vậy.

Lâm Tứ nhăn mặt:

- Người lạ là bị soi mói nhìn ư...? Chẳng lẽ người lạ là Án Sát Thần Chủ?

Gã điểm chủ lắc đầu:

- Đó là ý của mọi người, tiểu nhân cũng không thể giải trình như thế nào... Nhưng tiểu nhân có nghe mọi người kháo với nhau rằng, trong những ngày tới hoặc có thể ngay trong ngày hôm nay tại Tứ Xuyên sẽ có người chết bởi Án Sát Thần Chủ.

Lâm Tứ nhíu mày:

- Hê... Tin này hay đấy. Thế điểm chủ có biết người nào đã nhận được án tử của Án Sát Thần Chủ không?

Gã điểm chủ lắc đầu:

- Chuyện này quả thật tiểu nhân không biết.

- Tiếc thật... Tại hạ là người thích hoạt náo... nên đâu có hoạt náo là tại hạ sẽ đến ngay.

- Công tử hân muốn tìm Án Sát Thần Chủ?

- Nếu gặp được người đó thì thích quá. Phàm những kẻ có hành tung thần bí như vậy thì rất ư là khó gặp.

Gã điểm chủ mỉm cười:

- Tiểu nhân cáo từ.

Lâm Tứ gật đầu.

Gã điểm chủ quay bước bỏ vào trong, Lâm Tứ bùng bầu rượu chuốc ra chén. Gã với tay lấy đôi đĩa chục gắp mì ăn thì từ ngoài khách điểm Nhứt Dạ, một gã Cái Bang xông xộc bước vào. Y dừng cách bàn Lâm Tứ độ ba trượng chỉ y nói:

- Hắn chính là Án Sát Thần Chủ.

Vừa mới gắp mì, Lâm Tứ lại từ từ buông đĩa xuống. Y nhìn gã Cái Bang:

- Huynh đài vừa nói gì vậy? Ai là Án Sát Thần Chủ?

- Đích thị là người.

Lâm Tứ chỉ mình:

- Các hạ cho tại hạ là Án Sát Thần Chủ?

Gã Cái Bang gật đầu:

- Án Sát Thần Chủ chỉ có thể là người thôi.

Lâm Tứ đưa tay quệt mũi. Gã khinh khỉnh nói:

- Các hạ coi chừng lại bị mất lưỡi như Doãn Triều Luân đại hiệp đó.

Gã Cái Bang sừng sộ nói:

- Người nói vậy có ý gì...? Phải người tính cắt lưỡi ta?

Y nhìn qua mọi người.

- Chư huynh đệ... Hãy nghe Mục Trình này nói đây.

Y chỉ Lâm Tứ:

- Gã chính là Án Sát Thần Chủ. Án Sát Thần Chủ chỉ có thể là gã thôi.

Đôi chân mày lưỡi kiếm sắc sảo của Lâm Tứ chột chau lại:

- Các hạ nói vậy không sợ bị thụt lưỡi hay mất lưỡi à? Ngang nhiên gán cho tại hạ cái danh Án Sát Thần Chủ. Nếu tại hạ là Án Sát Thần Chủ e rằng các hạ không có cơ hội để nói đâu.

- Người nói vậy là đã tự nhủ mình là Án Sát Thần Chủ rồi.

- Tại hạ không dám nhận mình là Án Sát Thần Chủ, người mà hiện nay danh tự đã vang động khắp võ lâm. Tại hạ chỉ sợ Án Sát Thần Chủ cắt lưỡi các hạ thôi.

- Cái danh Án Sát Thần Chủ lẫy lừng khắp võ lâm thế mà các hạ lại đem gán cho tại hạ, một kẻ vô danh tiểu tốt thì quả là xúc phạm đến Án Sát Thần Chủ. Không khéo coi chừng các hạ sẽ bị Án Sát Thần Chủ cắt lưỡi đó.

Mục Trình nhìn Lâm Tứ:

- Người không phải là Án Sát Thần Chủ ư?

- Tất nhiên là không phải rồi, mặc dù tại hạ rất muốn nổi danh như Án Sát Thần Chủ. Nhưng để nổi danh chắc tại hạ phải làm một chuyện gì đó giống Án Sát Thần Chủ.

Mục Trình gằn giọng nói:

- Người đến trấn Tứ Xuyên này để giết người?

Lâm Tứ khoát tay:

- Không... Lâm Tứ không giết người đâu mà chỉ bắt chước Án Sát Thần Chủ làm một vài kỳ tích để mọi người biết đến tại hạ.

Nụ cười mỉm lại hiện ra trên hai cánh môi mỏng của Lâm Tứ:

- À... Đúng rồi... Tại hạ chọn các hạ làm kỳ tích vậy. Án Sát Thần Chủ tự cho mình cái quyền sinh sát trừ gian diệt bạo, thế sao tại hạ lại không cho mình cái quyền bắt những kẻ phát ngôn bậy bạ phải ngậm miệng lại chứ?

Mục Trình tròn mắt:

- Người...

Gã chưa kịp nói hết lời thì Lâm Tứ búng ngón tay. Chiếc đũa trong tay gã bắn xẹt đi nhanh hơn cả chớp giạt. Chỉ chiếc đũa bình thường đó thôi nhưng nó lại xuyên qua hai gò má của Mục Trình như xiên cá, bắt gã cứ phải há miệng mà không thể ngậm lại được. Không ngậm miệng được thì Mục Trình làm sao nói được. Y đành phải rống lên:

- A... Người...

Mọi người lại bật đứng lên, và bất giác cùng đặt tay vào binh khí. Cục diện trong khách điểm căng thẳng hẳn lên. Mặc dù biết mọi người hết sức căng thẳng nhưng Lâm Tứ vẫn rất bình thản. Y ôm quyền xá mọi người:

- Tại hạ thất lễ, mong chư vị huynh đệ miễn thứ.

Y nói xong thản nhiên ngồi xuống. Lấy đôi đũa khác gấp mì ăn một cách chậm chạp chẳng màng gì đến những ánh mắt đang soi mói nhìn mình.

Từ phía bàn bên cạnh, gã đại hán vận võ phục Hoa Sơn phái bất thành linh tung một chiêu kiếm đâm vào hông Lâm Tứ. Gã vừa xuất chiêu vừa nói:

- Đỡ kiếm của Hoa Sơn.

Lời chưa dứt thì mũi kiếm đã đến tử huyết của Lâm Tứ rồi. Đôi đũa trong tay Lâm Tứ chớp động gấp ngay lưỡi kiếm của gã kiếm thủ Hoa Sơn.

"Cạch..."

Gã kiếm thủ Hoa Sơn rút kiếm lại nhưng khốn nỗi lưỡi kiếm lại dính cứng giữa hai chiếc đũa của Lâm Tứ. Lâm Tứ nhìn gã nói:

- Phàm kẻ luyện kiếm hồ đồ thì phải chịu sự tàn phế đó.

Y vừa nói vừa lắc nhẹ cổ tay:

"Cạch..."

Âm thanh khô khốc đó cất lên thì lưỡi kiếm của gã kiếm thủ Hoa Sơn đã bị bẻ gãy làm đôi. Gã kia vừa rút kiếm lại thì đôi đũa lại thoát ra khỏi tay Lâm Tứ ghim ngay vào đôi hốc khẩu trái và phải của gã.

Gã rú lên:

- Ối...

Cùng với tiếng rú đó, gã phải buông đốc kiếm, loạng choạng tháo bộ.

Lâm Tứ lại thản nhiên lấy đôi đũa khác gấp mì cho vào miệng. Y vừa nhai vừa nói:

- Các vị... Tại hạ đang bận ăn mì, đừng làm thêm chuyện gì nữa khiến cho bữa ăn của tại hạ chẳng được ngon đấy nhé.

Y nói xong, lại chăm chú vào tô mì của mình. Gã ăn mì mà tuyệt nhiên chẳng hề dưng đến bầu rượu Trạng Nguyên Hồng.

Gã kiếm thủ Hoa Sơn cứ giương mắt nhìn Lâm Tứ. Y hần học nói:

- Hoa Sơn sẽ tìm đến ngươi.

Mặc cho gã nói, Lâm Tứ cứ thản nhiên gấp mì ăn. Khi y ăn hết tô mì thì từ ngoài khách điểm bước vào một người cao niên vận quan phục Cơ Mật Sứ.

Vừa thấy người đó thì tất cả những vị khách đang có mặt tại khách điểm đồng loạt đứng lên ôm quyền:

- Tham kiến Thám Hoa Giang đại hiệp.

Giang Thiếu Hải lia mắt nhìn Mục Trình và gã kiếm thủ Hoa Sơn. Y khẽ lắc đầu, rồi tiến thẳng đến bàn của Lâm Tứ.

Nhìn Lâm Tứ, Thám Hoa Giang Thiếu Hải nói:

- Những người kia... là kỳ tích của Lâm lão đệ?

Lâm Tứ gật đầu:

- Họ cho Lâm đệ là Án Sát Thần Chủ, Lâm đệ buộc phải cho họ ngậm miệng. Không họ sẽ chết oan.

Giang Thiếu Hải gật đầu:

- Hành xử như vậy cũng được, nhưng Lâm lão đệ hơi nặng tay với họ.

- Không nặng tay thì họ cứ lải nhải mãi làm sao Lâm đệ dùng hết được tô mì trong khi bụng thì đó cào lên.

Giang Thiếu Hải khẽ lắc đầu. Y nhìn lại mọi người:

- Chư vị huynh đệ... Đây là Lâm Tứ lão đệ của tại hạ chứ không phải là Án Sát Thần Chủ. Mong chư vị đừng hiểu lầm.

Mọi người giờ mới thở phào một tiếng.

Lần lượt từng người tính ngân lượng rồi lẳng lặng bỏ ra về. Chờ cho mọi người đã rời khỏi khách điểm, Giang Thiếu Hải mới ngồi xuống đối diện với Lâm Tứ.

Y nhìn Lâm Tứ, chỉ bầu rượu:

- Lâm lão đệ đãi Giang huynh?

Lâm Tứ quệt mũi:

- Đệ chờ huynh đó.

- Cùng uống với huynh chứ?

- Tất nhiên.

Thám Hoa Giang Thiếu Hải mở nắp bầu rượu rót ra chén. Y bưng chén:

- Mời lão đệ.

- Mời huynh.

Cạn chén, Giang Thiếu Hải nói:

- Lâm lão đệ nghĩ hành động của Ân Sát Thần Chủ đúng hay sai?

- Đúng thì có đúng, sai vẫn có sai. Doãn Triều Luân chết nếu căn theo tội hình của vương pháp thì đúng thôi. Xem chừng các vị quan chi phụ mẫu khỏi phải bận bịu với trọng trách của mình. Về những gã đao phủ thủ lại được dịp ngồi chơi mà hưởng lộc triều đình.

Giang Thiếu Hải lắc đầu:

- Nói như lão đệ không được.

- Tại sao không được.

Giang Thiếu Hải gằn giọng nói:

- Quốc thì phải có quốc pháp, nhà tất phải có gia quy. Nếu tất cả mọi người đều hành sự như Ân Sát Thần Chủ thì vương pháp còn đâu nữa.

- Giang huynh sợ vương pháp vì sự uy nghiêm của vương pháp ư?

- Những kẻ như Ân Sát Thần Chủ chỉ làm mất đi sự uy nghi của vương pháp. Một khi vương pháp mất đi uy nghi thì hắc đại loạn sẽ phát sinh.

Buông một tiếng thở dài, Thám Hoa Giang Thiếu Hải nói:

- Ân Sát Thần Chủ tự cho mình cái quyền thế thiên hành đạo, nhưng y không thể nào ngờ được rằng, hành động của y sẽ tạo kiếp họa cho bá tánh.

Giang Thiếu Hải bưng bầu rượu chuốc ra chén:

- Lâm lão đệ thử nghĩ xem... Nếu đại loạn khởi sinh từ chỗ Ân Sát Thần Chủ xem thường vương pháp. Y chính là nền móng của đại loạn. Bá tánh sẽ như thế nào? Lúc đó máu chảy thành sông, thân chết thành núi.

Bưng chén rượu, Giang Thiếu Hải trút vào miệng mình, đặt chén rượu xuống bàn, Thiếu Hải nói:

- Không để cho Ân Sát Thần Chủ tự tung tự tác như vậy được. Lâm lão đệ hiểu ý huynh nói chứ?

Lâm Tứ bưng chén rượu nhấp một ngụm nhỏ:

- Đệ hiểu... Điều Giang huynh suy nghĩ rất đúng, nhưng cũng phải xét lại cho Ân Sát Thần Chủ. Y hẳn có điều gì bất mãn với những vị chức sắc triều đình...

Giang Thiếu Hải cướp lời Lâm Tứ:

- Hưởng lộc hoàng thượng thì phải sống theo vương pháp. Ngay cả Hoàng thượng cũng phải theo vương pháp. Những kẻ xem thường vương pháp thì sẽ bị hành xử công bằng.

Lâm Tứ cười khẩy:

- Giang huynh có làm được chuyện đó không?

Y buông một tiếng thở dài, dốc cả chén rượu trút vào miệng mình.

- Thượng bất chính, hạ tất loạn. Cái gốc của cội nguồn chính là sự bất minh trong vương pháp, hay chính là sự xem thường vương pháp của các vị chức sắc.

- Một mình Giang huynh thì không thể thượng tôn vương pháp... Nhưng vương pháp sẽ trường tồn và bất cứ ai có lòng quảng đại, trưởng thượng và bao dung cũng phải thượng tôn vương pháp. Một mình huynh không thể đem tất cả những bọn xem thường vương pháp ra phán xử, nhưng mặt trời vương pháp vẫn tồn tại tự khắc bọn chúng cũng không dám lộng hành. Nhưng nếu mặt trời vương pháp không còn thì đệ nghĩ xem chuyện gì sẽ xảy ra?

Bưng bầu rượu chuốc ra chén, Giang Thiếu Hải từ tốn nói:

- Lâm đệ vì bá tánh hay vì một hành động cho bản thân mình. Án Sát Thần Chủ tự gương cao ngạo cờ đại nghĩa, đại nhân nhưng thật ra đó chính là sự ích kỷ vì lợi cho bản thân mà thôi. Huynh nói có đúng không?

Lâm Tứ im lặng.

Một lúc sau y mới nói:

- Giang huynh muốn đệ làm gì?

- Đem tất cả những kẻ xem thường vương pháp ra trước vầng nhật quang. Mà trước hết chính là Án Sát Thần Chủ, nền móng của đại loạn gieo họa cho bá tánh.

Lâm Tứ cười mỉm:

- Giang huynh đoán xem... Lâm Tứ sẽ làm gì để thực hiện ý muốn của huynh?

Chống tay tựa cằm, Lâm Tứ hỏi:

- Trên giang hồ võ lâm biết bao nhiêu là cao thủ... Đệ chẳng biết Án Sát Thần Chủ là ai.

Giang Thiếu Hải nhìn Lâm Tứ bằng ánh mắt nghiêm khắc:

- Nếu lão đệ thật lòng thì huynh có cách để cho đệ tiếp cận Án Sát Thần Chủ.

- Nghe huynh nói, tất nhiên Lâm Tứ phải theo về với huynh rồi. Nhưng không phải theo là chắc chắn đệ sẽ giúp huynh hoàn toàn chức trách của mình đâu nhé.

- Giang huynh kỳ vọng vào đệ... Và có lẽ chỉ có mình đệ mới giúp được bá tánh vượt qua kiếp họa máu chảy thành sông, thân chất thành núi mà thôi.

- Giang huynh đừng tin vào đệ quá đấy.

- Không tin thì huynh vẫn phải tin.

Lâm Tứ bưng chén rượu:

- Mời huynh cạn chén.

Hai người cùng uống cạn số rượu mà Giang Thiếu Hải vừa chuốc ra.

Đặt chén xuống bàn, Lâm Tứ nói:

- Huynh có thể cho đệ biết... Dùng cách gì mà tiếp cận Án Sát Thần Chủ?

Giang Thiếu Hải từ từ đứng lên. Chống tay lên bàn, Thiếu Hải nghiêm giọng nói:

- Kim Lăng phủ.

Ba tiếng Kim Lăng phủ đập vào thính nhĩ Lâm Tứ. Y những tưởng như sét vồ ngay vào thính nhĩ của mình, hoặc đang ngồi trên đồng than hồng mà bật đứng lên. Lâm Tứ khoát tay:

- Không đâu... Không đâu... Lâm Tứ sẽ không bao giờ nghe theo Giang huynh đâu... Mặc dù Lâm Tứ rất cảm kích Giang huynh.

Thiếu Hải cau mày nghiêm giọng:

- Tại sao... Kim Lăng phủ đâu phải là hàm rồng hổ huyết mà Lâm lão đệ sợ hãi như vậy?

Thiếu Hải mỉm cười:

- Huống chi Giang huynh biết đệ còn là một kẻ đa tình lãng mạn nữa. Tại Kim Lăng phủ, Lâm lão đệ sẽ vô cùng thích thú vì có...

Lâm Tứ cướp lời Thiếu Hải:

- Giang huynh muốn nói đến đại tiểu thư Công Tôn Thúy Hà?

Giang Thiếu Hải gật đầu:

- Công Tôn Thúy Hà có cùng cá tính với đệ đó.

Lâm Tứ le lưỡi, khoát tay, lắc đầu. Động tác của gã cứ như nghe đến ác quỷ không bằng. Y nói:

- Chính ả đại tiểu thư Công Tôn Thúy Hà mà Lâm đệ không thể đến Kim Lăng phủ...

Y rùng mình:

- Nghĩ đến ả đó, đệ đã cảm thấy rùng mình rồi đây.

Giang Thiếu Hải bật cười. Tiếng cười của Thám Hoa Giang Thiếu Hải vừa lạnh vừa truyền cảm. Cất tràng cười, Giang Thiếu Hải nói:

- Phàm nữ nhân sống trong lầu son, gác tía thì có sự kiêu căng, tự thị, nhưng huynh tin đệ không vì chuyện con con đó mà bỏ mặc bá tánh rơi vào chảo dầu sôi lửa bỏng.

Thiếu Hải bước qua đặt tay lên vai Lâm Tứ:

- Huynh hiểu Lâm lão đệ mà.

Lâm Tứ lắc đầu:

- Huynh đừng buộc đệ.

- Tất cả đều đã được Giang huynh trù liệu rồi. Lão đệ phải đến Kim Lăng phủ.

Giọng nói của Giang Thiếu Hải vừa nghiêm vừa lạnh như thể phán lệnh không còn rút lại được. Y lấy tấm Kim bài đặt vào tay Lâm Tứ cùng với một phong thư niêm cẩn thận.

- Tín bài và kế hoạch của Giang huynh, cho dù Kim Lăng phủ có là đầm rồng hay hổ huyết thì Lâm lão đệ cũng phải đến đó, chứ không vì một đại tiểu thư Công Tôn Thúy Hà mà lùi bước.

Lấy một luồng chân ngươn căng phồng lồng ngực, Giang Thiếu Hải ôm chặt lấy Lâm Tứ:

- Giang huynh tin ở đệ.

Lâm Tứ bồi hồi với lời này của Thám Hoa Giang Thiếu Hải. Y nhìn Thiếu Hải khẽ gật đầu:

- Lâm Tứ đành vì Giang huynh vậy. Nhưng trước hết phải uống cạn bầu rượu của đệ.

Thiếu Hải gật đầu. Hai người ngồi trở lại bàn. Họ uống hết chén này lại đến chén khác, chẳng mấy chốc bầu rượu năm cân Trạng Nguyên Hồng đã cạn. Lâm Tứ nói:

- Lâm đệ phải lên đường ngay sao?

Thiếu Hải gật đầu:

- Lâm lão đệ phải đi ngay. Cứ theo kế hoạch của huynh mà hành sự.

Y vỗ vai Lâm Tứ:

- Huynh tin sẽ gặp lại Lâm lão đệ. Bảo trọng.

Giang Thiếu Hải tiễn Lâm Tứ ra đến cửa Nhứt Dạ khách điểm. Chờ cho Lâm Tứ đi hẳn rồi, Thiếu Hải mới quay vào. Vừa ngồi xuống bàn, thì gã điểm chủ bước ra. Y khúm núm nói:

- Thám Hoa Cơ Mật Sứ... Ngài ngụ tại đây?

- Chuẩn bị cho bốn sứ một căn phòng, mai bốn sứ sẽ quay về và người thì đóng cửa khách điểm này.

- Dạ... Thuộc hạ tuân lệnh Cơ Mật Sứ.

Gã điểm chủ quay đi.

Thiếu Hải bước đến quây lấy bầu rượu hai cân mở nắp dốc vào miệng mình. Y lẩm nhẩm:

- Ân Sát Thần Chủ...

Lời nói kia còn đọng trên miệng Giang Thiếu Hải thì từ ngoài cửa khách điểm một ả cung nữ bước vào. Trên đầu ả cung nữ đó đội một chiếc mâm bằng vàng rỗng, phản chiếu ánh bạch lạp. Chỉ với chiếc mâm vàng rỗng đó thôi cũng đủ cho những kẻ hám kim lượng, hoặc những người đáng thương phải lóa mắt.

Ả cung nữ tiến chậm rãi đến trước mặt Giang Thiếu Hải. Nàng ta quỳ xuống ngay trước mũi giày của Thám Hoa Giang Thiếu Hải. Trên chiếc mâm bằng vàng rỗng là chiếc Kim bài Ân Sát Tử.

Mặt Thiếu Hải chợt đanh lại:

- Ân Sát Thần Chủ khiến nàng đến gặp bốn sứ?

- Thừa vâng. Chắc chắn tôn giá nhận tẩm Kim bài này sẽ hiểu ý Án Sát Thần Chủ.

Hai cánh môi của Thiếu Hải mím lại. Y suy nghĩ một lúc rồi gật đầu. Cùng với cái gật đầu đó Giang Thiếu Hải cầm lấy tẩm Kim bài Án Sát Tử.

Y lật tẩm Kim bài. Phía sau Kim bài là dòng chư thảo với nét bút sắc sảo như rồng bay phụng múa.

"Canh Ngọ, Sanh Tử Bình, kẻ mất người còn. Án Sát Thần Chủ di bút."

Đôi chân mày của Thiếu Hải nhíu hằn lại. Vị Thám Hoa Cơ Mật Sứ có vẻ suy nghĩ căng thẳng rồi từ từ cho tẩm Kim bài Án Sát Tử vào ngực áo mình.

Mặt của Thiếu Hải nhanh chóng trở lại bình thường. Y đỡ nàng cung nữ đứng lên:

- Cô nương đừng đa lễ như thế.

Nàng cung nữ được phép mới dám đứng lên. Nàng nhún nhường nói:

- Tiểu nữ xin được cáo từ.

Thám Hoa Cơ Mật Sứ Giang Thiếu Hải khẽ gật đầu. Y tiễn nàng ra tận cửa rồi mới quay vào. Ngồi tư lự bên bàn cạnh ở cửa sổ, Thiếu Hải ngắm nhìn những cụm mây đen lừ đừ trôi, cùng với những tia chớp cắt ngang bầu trời đêm.

Buông một tiếng thở dài, y nhắm nói:

- Lâm Tứ... Chỉ còn có đệ thôi.

- o O o -